

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců JUDr. Evy Pechové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **M. S. P.**
sídlem D. T.

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č. j. 26339/2020-MZE-14142,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne ze dne 12. 11. 2020, č. j. 26339/2020-MZE-14142, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „SZIF“) ze dne 7. 4. 2020, č. j. SZIF/2020/0260197. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu byla žalobci poskytnuta jednotná platba na plochu zemědělské půdy pro rok 2019 ve snížené výši 227 129,54 Kč podle nařízení vlády č. 50/2015 Sb. ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve shrnul předcházející skutkový stav věci. Uvedl, že ve věci již proběhlo v pořadí první řízení, kdy žalovaný zrušil rozhodnutí SZIF ze dne 25. 11. 2019 (dále též „první rozhodnutí“) o poskytnutí Jednotné platby na plochu zemědělské půdy pro rok 2019 (dále jen „Platba“), a to pro chybně uvedenou výši platby. SZIF následně v rámci nového projednávání poskytnutí Platby rozhodl dne 7. 4. 2020 o poskytnutí snížené platby žalobci ve výši 227 129,54 Kč, jelikož SZIF při kontrole na místě ve dnech 27. 3. 2019 a 4. 4. 2019 zjistil porušení standardu Dobrého zemědělského a environmentálního stavu půdy č. 7a (dále jen „DZES 7a“), kterého se žalobce dopustil tím, že zrušil 1 ks krajinného prvku skupinu dřevin. SZIF zapsal výsledek kontroly do protokolu o kontrole č. 424/600/13/2019/D, podle kterého bylo porušení standardu DZES 7a nedbalostní, v rozsahu malém, se závažností velkou, a to neodstranitelně. Zjištěná sankce za tento požadavek pak byla stanovena ve výši 3 %, u této žádosti tedy představuje částku 7 024,63 Kč.
3. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal v zákonné odvolací lhůtě odvolání, ve kterém vytýkal žalovanému nedostatečné vypořádání jeho námitek a odvolání proti Protokolu z prvního řízení SZIF, dále pak rozporoval existenci zrušeného krajinného prvku skupiny dřevin a dožadoval se zakreslení sporného krajinného prvku do evidence půdy. Žalovaný odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím s poukazem na to, že v novém řízení vycházel SZIF z aktuálně platného výsledku kontroly zaznamenaného na místě do zprávy o kontrole. Žalovaný k výtkám žalobce ohledně nevypořádání se s jeho námitkami uplatněnými v prvním řízení, vysvětlil, že bylo ve věci třeba stanovit odpovídající výši sankce za porušení standardu a vydat nové rozhodnutí.
4. Žalovaný konstatoval, že nelze vyhovět požadavku žalobce ohledně zakreslení sporného krajinného prvku, neboť na žádost žalobce bylo v evidenci půdy ukončeno užívání kontrolovaného pozemku, na kterém byl sporný krajinný prvek. Rovněž tak zdůraznil, že v evidenci půdy jsou evidovány pouze aktuální údaje, tj. krajinné prvky vyskytující se v současnosti v terénu.
5. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí citoval obsah námitek žalobce proti prvnímu rozhodnutí a uvedl k nim, že SZIF provedl fyzickou kontrolu za účasti žalobce, při které bylo zjištěno zrušení 7 ks krajinných prvků solitér, tímto jednáním byla porušena podmínka DZES 7a. Výsledky kontroly byly zaznamenány v Protokolu o kontrole, proti kterému žalobce podal námitky, jež byly SZIF odmítnuty pro nedůvodnost. SZIF poté

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

provedl doplňkovou kontrolu, ve které došlo k přehodnocení typu krajinného prvku a následně též ke změně procentuální sankce za porušení této podmínky.

6. Žalovaný poté vyložil proces evidence krajinných prvků podle ustanovení § 3aa zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, v platném znění a sdělil své stanovisko, podle kterého není možné zbavit se povinnosti plnit standardy vyplývající z ustanovení DZES 1 až 7 nezaevidováním krajinného prvku v evidenci půdy, pokud krajinný prvek naplňuje některou z definic obsažených v příslušném ustanovení nařízení vlády č. 307/2014 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný uvedl, že dodržování kontrolovaných požadavků a podmínek standardů je podmínkou pro poskytování vybraných zemědělských podpor v plné výši.
7. Žalovaný dále konstatoval, že podle kontrolního zjištění žalobce porušil podmínku standardu DZES 7a tím, že porušil krajinný prvek skupinu stromů. Žalovaný poukázal na to, že žalobce své konání obhajuje s odkazem na neaktuální materiál žalovaného z roku 2014 odkazující na neplatnou legislativu. Na podporu svých tvrzení žalovaný uvedl definování krajinných prvků podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 307/2014 Sb. a upozornil, že ustanovení požadavku DZES 7a vyplývá z nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1306/2013, v platném znění.
8. Žalovaný poté shrnul, že má za prokázané, se na pozemku žalobce nacházel krajinný prvek naplňující definici nařízení vlády č. 307/2014 Sb., a že na tomto pozemku skutečně došlo k pokácení stromů; dovodil proto, že nedošlo pouze k probírce dřevinné vegetace formou ořezání větví, což je doloženo fotodokumentací z kontroly a historickými mapovými snímky z evidence půdy.
9. K obraně žalobce, že zásah provedl kvůli špatné kondici dřevin, pak žalovaný uvedl, že zejména v situaci špatné kondice dřevin samozřejmě lze zásah provést, nicméně pouze po předchozím souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny, nebo lze podat oznámení o zásahu vyšší moci, či mimořádných okolností, a to do patnácti pracovních dnů ode dne, kdy takto žádající osoba učinila. Žalobce však žádnou z uvedených možností nevyužil.
10. Závěrem žalovaný dodal, že se ztotožňuje s postupem SZIF pokud jde o posouzení poškození krajinného prvku skupina dřevin, jelikož vycházel z definice krajinných prvků dle příslušného nařízení vlády bez ohledu na to, zda je krajinný prvek evidován v evidenci půdy.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

11. Žalobce v žalobě předně shrnul předcházející skutkový stav věci a obsah napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí SZIF a poté v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná, neboť správní orgány nesprávně vyhodnotily zjištěný skutkový stav a pochybily při aplikaci hmotně právního požadavku podle standardů DZES 7a podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 48/2017 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s nařízením vlády č. 307/2014 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
12. Žalobce citoval definici krajinného prvku vymezenou v § 5 odst. 7 nařízení vlády č. 307/2014 Sb. a znění standardu DZES 7a a poté konstatoval, že ji nelze mechanicky aplikovat tak, že jakékoliv dva a více kusů dřevinné vegetace na dílu půdního bloku vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

představují tento druh krajinného prvku, jenž má být zohledněn při poskytování dotací zemědělcům. Podle žalobce je nutné vycházet z konkrétních okolností případu a vždy posoudit širší souvislosti v krajině a na příslušném dílu půdního bloku či v jeho bezprostředním okolí. Podle žalobce v daném případě do dotčeného půdního bloku zasahuje souvislý porost bříz ze sousedních pozemků o výměře přesahující 3 000 m², který se neustále rozšiřuje o náletové dřeviny, a tento porost tak jednoznačně přesahuje limitní výměru 3 000 m² krajinného prvku skupina dřevin uvedenou v definici. Podle žalobce nemůže být za krajinný prvek - skupina dřevin označeno několik samostatně stojících bříz, které vznikly přirozeným rozšiřováním uvedeného březového porostu. Pokud by tomu tak bylo, rozšířil by se podle žalobce březový porost postupně na celou plochu zemědělské půdy, a uvedený pozemek by pak přestal být zemědělsky obhospodařovanou půdou, čímž by ztratila smysl celá ochrana krajinných prvků při poskytování dotace zemědělcům. Žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s existencí uvedeného souvislého březového porostu a nezohlednil jej při posuzování jeho vztahu s několika náletovými dřevinami, které žalobce pokácel.

13. Žalobce rovněž namítal, že oba správní orgány pominuly skutečnost, že se na pozemku nachází ovocný strom - třešeň, kterou žalobce pokácením náletových bříz chránil, neboť právě tato třešeň by měla požívat ochrany v rámci kultury jiná trvalá kultura a neměla by být omezována v růstu nekulturními břízami. Tato skutečnost je dle žalobce zřejmá z fotodokumentace pořízené v průběhu kontroly. Podle žalobce žalovaný pouze mechanicky aplikoval definici krajinného prvku skupina dřevin, aniž by zohlednil konkrétní poměry v krajině. Přičemž touto logikou by pak podle správních orgánů musela být jakákoliv náletová dřevina v počtu dva a více kusů ponechána s ohledem na to, že splňuje podle správních orgánů definici krajinného prvku skupina dřevin.
14. Podle žalobce správní orgány nehodnotily aspekt toho, do jaké míry mohou vykácené náletové břízy naplňovat smysl „ekologicky významného prvku“, respektive „krajinného prvku druhu skupina dřevin“, neboť z významu sousloví „ekologicky významný prvek“ podle žalobce plyne, že náletové dřeviny by musely mít určitý ekologický význam a naplňovat charakter krajinného prvku. Žalobce zopakoval, že podle něj náletové břízy v tomto případě charakter krajinného prvku nenaplňují, neboť ekologicky negativně narušují hodnotu historického ovocného sadu, svou bujnou vegetační silou zastiňovaly původní stromy a tím přispívaly k degradaci krajinného rázu.
15. Žalobce v neposlední řadě namítal nezaevidování dotčených bříz jako krajinného prvku do evidence krajinných prvků, neboť SZIF tak podle žalobce mohl učinit z vlastního podnětu minimálně ve dvou letech (2016 a 2018) na základě revize nových ortofotomap, což ostatně činí v desítkách jiných případů ročně. Pracovníci SZIF však takto neučinili a lze se tedy oprávněně domnívat, že k tomu neshledali důvod. Až teprve závěry kontroly SZIF přišly s názorem, že se jedná o poškození krajinného prvku. V této souvislosti žalobce připomněl značnou nejistotu SZIF v hodnocení kontrolního nálezu, když zpočátku nález hodnotil jako poškození 1 ks krajinného prvku skupina dřevin a zrušení 7 ks krajinného prvku solitér. Správní orgány neměly následně podle žalobce vůbec snahu skutkový stav přezkoumávat a s použitím obecných metodických floskulí se snaží udržet názor kontrolorů a jejich kontrolní zjištění.
16. Podle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaný zjištěný skutkový stav nesprávně vyhodnotil a aplikoval na něj nesprávně požadavek podle

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

standardů DZES 7a podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 48/2017 Sb. ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s nařízením vlády č. 307/2014 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

17. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadená rozhodnutí a věc vrátil SZIF k dalšímu řízení.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 2. 2021 uvedl, že ve věci není pochyb o tom, že došlo k pokácení stromů, což žalobce ostatně ani nepopírá, a nedošlo pouze k probírce rostlinné vegetace formou ořezání, tato skutečnost je doložena fotodokumentací z kontrolního zjištění. Žalovaný uvedl, že žadatelé o přímé platby a některé podpory Programu rozvoje venkova musí plnit povinnosti vycházející ze standardů DZES 1 až 7, neboť dodržování těchto požadavků a podmínek je podmínkou pro poskytování vybraných zemědělských podpor v plné výši. Žalobce svým podpisem ve formuláři žádosti o poskytnutí jednotné platby na plochu pro rok 2020 stvrdil, že se seznámil s podmínkami poskytnutí dotace a současně se je zavázal dodržovat. Žalovaný dodal, že podání žádosti o dotace je právem, nikoli povinností žadatele, a žadatel se může dobrovolně rozhodnout, zda na podmínky pro poskytnutí dotace přistoupí, či nikoliv.
19. Žalovaný definoval standard DZES 7a z přílohy č. 2 nařízení vlády č. 48/2017 Sb. a uvedl, že definice nestanoví minimální velikostní limity, které by vyjímaly daný prvek ze standardů DZES. Podle žalovaného nemá evidování krajinných prvků v evidenci půdy vliv na posouzení skutečnosti, zda je daný prvek krajinným prvkem podle definice standardu DZES 7a z přílohy č. 2 nařízení vlády č. 48/2017 Sb., neboť smyslem a účelem DZES 7a je chránit všechny krajinné prvky vyskytující se v krajině bez ohledu na to, zda jsou evidovány v evidenci půdy.
20. Žalovaný upozornil na rozpory v argumentaci žalobce, kdy ve svém odvolání proto rozhodnutí č. SZIF/2020/0260197 žalobce uváděl, že provedl vyřezání 6 ks polámaných náletových dřevin typu bříza a výchovnému řezu třešně, v žalobě naopak žalobce připouští, že došlo k jejich vykácení a nikoliv jen řezu. K takovému zásahu si měl žalobce opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody, jak plyne přímo ze znění DZES 7a, toto však žalobce nedoložil. Pokud došlo k polámání vlivem vyšší moci, měl žalobce případ vyšší moci a mimořádných okolností písemně oznámit, ani toto žalobce neučinil. A pokud žalobce vedly k pokácení důvody jako je poškození větrem, napadení chorobami apod., pak měl žalobce zásah provést po souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody, nebo žádost podat zpětně, ani toto však žalobce neučinil a stanovisko nepředložil.
21. K argumentu žalovaného, že břízy přímo navazovaly na porost bříz ze sousedních pozemků žalovaný uvádí, že toto tvrzení není průkazné a podle nálezu kontrol na místě tyto stromy naplňovaly definici krajinného prvku skupina dřevin a definici podle § 5 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 307/2014 Sb., tzn. jedná se o samostatný útvar nelineového typu, který byl tvořen nejméně 2 kusy dřevinné vegetace a nepřesahoval výměru 3 000 m². Z fotodokumentace z kontroly na místě je dle žalovaného zřejmé, že pokácené břízy tvořily samostatnou skupinku a je možné je považovat za samostatný útvar.
22. K námitce žalobce ohledně evidence krajinného prvku v evidenci pozemků žalovaný konstatoval, že se žalobce v odvolání domáhal zaevidování sporného krajinného prvku do evidence půdy, ačkoliv tomuto požadavku nebylo možné vyhovět s ohledem na skutečnost, že na žádost žalobce bylo dne 23. 4. 2019 ukončeno užívání kontrolovaného půdního bloku, na němž se sporný krajinný prvek nacházel. Do evidence půdy jsou přitom evidovány pouze aktuální údaje, tj. existující krajinné prvky. Žalovaný zopakoval, že pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podmíněnost podle standardu DZES 7a není relevantní, zda je krajinný prvek evidován jako ekologicky významný v evidenci půdy.

23. Žalovaný uzavřel, že má za prokázaný výskyt krajinného prvku na předmětném bloku půdy, a to krajinný prvek skupina dřevin, naplňující definici uvedenou v nařízení vlády č. 307/2014 Sb., jenž je předmětem povinnosti DZES 7a. Z historických mapových snímků z roku 2016 a 2018 je zřejmá dřevinná vegetace, z fotodokumentace z kontroly je pak prokázáno, že skutečně došlo k vykácení stromů. S odkazem na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1306/2013, v platném znění, konkrétně na přílohu II. tohoto nařízení, žalovaný uvedl, že smyslem a účelem DZES 7a je chránit krajinné prvky obecně, tzn. všechny prvky vyskytující se v přírodě.
24. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu v celém rozsahu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

25. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
26. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
27. Žaloba je důvodná.
28. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
29. Podle § 5 odst. 2 písm. a), bod 4. nařízení vlády č. 307/2014 Sb., *„[d]ruhem ekologicky významného prvku nebo jeho části v evidenci ekologicky významných prvků, který lze vyhradit jako plochu v ekologickém zájmu je krajinný prvek, kterým je skupina dřevin.“*
30. Podle § 5 odst. 7 nařízení vlády č. 307/2014 Sb., *„[s]kupinou dřevin se rozumí samostatný útvar nelineového typu, tvořený nejméně 2 kusy dřevinné vegetace s nejvyšší možnou výměrou 3 000 m². Za skupinu dřevin se nepovažuje dřevinná vegetace, která je součástí meze, terasy nebo travnaté údolnice, a dřevinná vegetace, která plní funkci lesa podle § 3 lesního zákona.“*
31. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) *„[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínky v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“*
32. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

33. Soud předně konstatuje, že žalobce správním orgánům v žalobě jakožto zásadní pochybení vytýkal, že při posouzení věci opomněly a tudíž ani nikterak nehodnotily skutečnost, že do (jeho) dílu půdního bloku i.č. 530-1150 1905/1 zasahuje souvislý porost bříz ze sousedních pozemků, což již ve správním řízení doložil snímkem ortofotomapy a fotkami. Přičemž byl přesvědčen, že nelze několik bříz, jež byly ve své podstatě jednotlivými náletovými dřevinami (ze sousedního pozemku) a které pokácel, posoudit za skupinu dřevin, která má požívat ochranu podle definice krajinného prvku skupina dřevin a definici podle § 5 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 307/2014 Sb. Taktéž v žalobě namítal, že se správní orgány nevypořádaly s další pro rozhodnutí podstatnou skutečností, a to že ve shora uvedeném půdním bloku se nachází ovocný strom – třešeň. A jelikož náletové břízy zastíňovaly tuto třešeň, žalobce přistoupil k jejich vykácení. Soud zdůrazňuje, že žalobci byla žalobou napadeným rozhodnutím ponížena výsledná částka poskytnuté dotace právě a jen proto, že správní orgány posoudily žalobcem vykácené stromy jako poškození 1 ks krajinného prvku skupina dřevin, čímž nedbalostně porušil podmínku DZES č. 7a dle přílohy č. 2 bodu 7, písm. a) nařízení vlády č. 48/2017 Sb., v rozsahu malém, se závažností velkou a to neodstranitelně.
34. Zásadní námitkou žalobce tedy byla nepřezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí. Soud připomíná, že správní orgány jsou povinny podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí uvést mimo jiné i úvahy, kterými se řídily při hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí pak musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“ Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).

35. Soud přisvědčuje žalobci, že žalovaný těmto povinnostem nedostál.
36. V dané věci soud ze správního spisu zjistil, což ostatně nebylo sporným ani mezi účastníky, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění učiněných kontrolními pracovníky, že žalobce na díle půdního bloku pokácel stromy, což vyhodnotil jako poškození neevidovaného krajinného prvku skupina dřevin a porušení podmínek standardu DZES 7a dle přílohy č. 2 bodu 7, písm. a) nařízení vlády č. 48/2017 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v důsledku čehož došlo k ponížení některých poskytovaných zemědělských podpor žalobci. Byť žalobce v odvolání (taktéž i v námitce doručení SZIF dne 27. 11. 2019, která byla žalovaným vtělena do žalobou napadeného rozhodnutí, viz strany 3 až 5) konkrétně sporoval právní posouzení jím pokácených stromů, a to náletových bříz (a v námitce i ořezání ovocného stromu třešně) jako krajinný prvek naplňující definici dle příslušného nařízení vlády, žalovaný se nikterak k této námitce žalobce nevyjádřil. Žalovaný toliko na stranách 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí ocitoval konkrétní pasáže souvisejících právních předpisů, mj. zákonné ustanovení § 3aa zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství; § 5 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 307/2014 Sb. Nicméně žalovaný nikterak nevysvětlil, z jakého důvodu podřadil žalobcem označené stromy pod pojem zákonné definice krajinný prvek. Žalovaný tedy neposoudil povahu pokácených stromů a neodůvodnil, z jakých skutkových a právních důvodů nelze o těchto stromech uvažovat např. jako o zalesněné půdě podle § 3 odst. 12. nařízení vlády č. 307/2014 Sb., a naopak, proč jejich posouzení spadá pod definici vymezenou v § 5 odst. 7 nařízení vlády č. 307/2014 Sb. a pod pojem „krajinný prvek skupina dřevin“. Vzhledem k účastníky odkazované fotodokumentaci z kontroly a historickým mapovým snímkům z evidence půdy bylo jistě možné konkrétně argumentovat, proč se jedná právě o krajinný prvek. V souvislosti s tím pak bylo dle názoru soudu také třeba podrobněji zdůvodnit, proč dotčené stromy nelze zahrnout do souvislého stromového porostu, který dle mapových snímků zřetelně přesahuje ze sousedního pozemku a navazuje souvisle na sporný stromový porost na žalobcově pozemku. Pouhá strohá citace právních předpisů, které obsahují definici krajinného prvku, rozhodně nepředstavuje dle názoru soudu dostatečné vypořádání této námity.
37. Soud zdůrazňuje, že ani odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí neobsahuje vypořádání uvedené námity žalobce, a proto dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž v podstatě pouze shrnul výsledky kontroly na místě, citoval příslušné právní předpisy a konstatoval, že má za prokázané, se na pozemku žalobce nacházel krajinný prvek skupina dřevin naplňující definici dle příslušného nařízení vlády, a že se ztotožňuje s postupem SZIF pokud jde o posouzení poškození krajinného prvku skupina dřevin, jelikož vycházel z definice krajinných prvků dle příslušného nařízení vlády. Žalovaný však nereagoval na konkrétní žalobcovu námitku uplatněnou v odvolání, že sporné stromy jsou náletové břízy a nemohou být krajinným prvkem. Za této situace ani soud nemohl vypořádat konkrétní žalobní námitky a mohl pouze konstatovat shora uvedenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
38. Soud dodává, že se v nyní posuzované věci nejedná o situaci, kdy by žalovaný uvedl jednotný názor, v jehož konkurenci námity jako celek neobstojí, popsané nedostatky ani

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nelze ztotožňovat s opomenutím reakce na případnou toliko dílčí námitku vznesenou žalobcem.

39. Soudu proto nezbylo, než žalobě vyhovět a žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. S ohledem na uvedené se soud dalšími žalobními námitkami pro nadbytečnost již nezabýval. Soud zdůrazňuje, že mu za této procesní situace nepřísluší předjímat konkrétní věcné vypořádání těchto námitek.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud tedy podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.